

Nr. 12. December 2010

Generalforsamling 2011

Høringer om udlændingeloven, herunder gebyrer og udsendelsesdirektiv. Anvendelse af peberspray i fængsler. Bekendtgørelse om psykiatriske patienter. Mere om mulig aflytning i arresthuse samt henvendelse til Justitsministeren om domfældtes betaling af sagsomkostninger. Ændring af færdselsloven.

Bogomtale - Grundlovsforhøret

99. Mærkefalsk, offentlige - Falske frimærker - Forsøg - Langvarig sagsbehandling
100. Våben - Straffeloven eller våbenloven
101. Våbenloven - Knive - Frifindelse
102. Våben - Oversavet jagtgevær m.v. - Betinget straf, delvist - Underordnet rolle
103. Våben - Besiddelse ikke statueret - Frifindelse for straffelovens § 192 a
104. Beviser - Fotomapper - Godkendelse hos den rigtige forsvarer

LANDSFORENINGEN AF FORSVARSADVOKATER

Amagertorv 11, 3.
1160 København K, Telefon 3315 0102
Telefax 3314 1933

Generalforsamling 2011

Tidspunktet for forsvarerkursus og generalforsamling er, som det fremgår af direkte mail til medlemmerne den 6/12 2010, fastsat til den 18. – 20. marts 2011 på Hotel Svendborg. Bemærk venligst, at det i forhold til tidligere er rykket en ugedag, således at kurset finder sted om lørdagen, evt. med ankomst fredag aften og generalforsamlingen om søndagen.

Reserver allerede nu tidspunktet i din kalender. Nærmere oplysninger om priser, program, tilmelding og dagsorden for generalforsamlingen følger.

Høringer om udlændingeloven, herunder gebyrer og udsendelsesdirektiv. Anvendelse af peberspray i fængsler. Bekendtgørelse om psykiatriske patienter. Mere om mulig aflytning i arresthuse samt henvendelse til Justitsministeren om domfældtes betaling af sagsomkostninger. Ændring af færdselsloven.

Ministeriet for Flygtninge,
Indvandrere og Integration

St. Strandstræde 21
15. november 2010

Vedr.: Sag nr. 10/08516. Høring vedr. udkast til Forslag til Lov om ændring af udlændingeloven.

Ministeriet har med mail af 11. november 2010 sendt ovennævnte høring og anmodet Landsforeningen af Forsvarsadvokater om en udtalelse, der skal foreligge senest den 15. november 2010.

Bestyrelsen har ved flere tidligere lejligheder alvorligt påtalt, at ministeriet fastsætter så korte høringsfrister. Det fremgår af lovforslagets bemærkninger, at det hviler på en aftale mellem regeringen og Dansk Folkeparti fra maj 2010 om, at der skal indføres gebyrer på udlændingeområdet. Der har således været rigelig tid for ministeriet til at forberede lovforslaget.

Foreningen kan ikke anbefale det foreslåede, hvorefter der skal betales gebyrer op til 6.100 kr. for at indgive ansøgninger om opholdstilladelse m.v., heller ikke at der skal betales gebyrer på 750 kr. i forbindelse med klager eller anmodning om genoptagelse,

uanset at der også fastsættes regler for, at de sidstnævnte gebyrer kan tilbagebetales, hvis klageren får medhold.

Ministeriet er selv opmærksom på, at Danmarks internationale forpligtelser kan tilsi-ge, at ansøgninger tillades indgivet uden betaling af gebyr, men vil overlade til ud-lændingemyndighederne at screene, om betingelserne herfor er opfyldt, jfr. bemærk-ningerne side 13. På den anden side fremgår det af lovforslaget, at man kan risikere, at ens ansøgning ikke bliver behandlet, hvis man ikke indbetaler gebyr, jfr. § 9 h, stk. 4 og 5.

Hvorfor ikke udtrykkeligt i loven regulere, hvilke ansøgninger, der skal betales for, og hvilke, der er gebyrfri ?

På Landsforeningens vegne
Henrik Stagetorn
Formand

Justitsministeriet
Lovafdelingen
Strafferetskontoret

Amagertorv 11
18. november 2010

Vedr.: Sagsnr. 2010-730-1220. Høring over udkast til forslag til lov om ændring af lov om fuldbyrdelse af straf m.v. (Anvendelse af peberspray som magtmiddel, undersøgelse af den indsattes person og opholdsrum og udvidelse af behandlingsgarantien for indsatte i fængsler og arresthuse).

Ved mail af 5. november 2010 har Justitsministeriet anmodet Landsforeningen af Forsvarsadvokater om en udtalelse vedr. ovennævnte udkast.

Materialet har været udsendt til bestyrelsen, der bemærker, at foreningen den 9. janu-ar 2009 udtalte sig om forsøgsordningen, hvor det blev påpeget, at der er forskel på politiets og Kriminalforsorgens situation, idet politiet er udstyret med skydevåben, og politiets anvendelse af peberspray var derfor en form for nedrustning.

Kriminalforsorgen er ikke udstyret med skydevåben. Kriminalforsorgen har derimod mulighed for at anvende tåregas, hvilket i praksis ikke anvendes. Efter bestyrelsens

opfattelse var der ikke forud for forsøgsordningen overbevisende argumenter for at eskalere trusselsniveauet over for de indsatte, og der ses heller ikke at være fremkommet sådanne overbevisende argumenter i lyset af forsøgsordningen. Det forhold, at de ansatte meget gerne vil beholde dette yderligere magtmiddel for at skabe tryghed (!) og gerne vil have mulighed for på visse afdelinger at udstyre personalet permanent med peberspray som personlig udrustning, og at de gerne vil slippe for obligatorisk lægetilsyn til indsatte, der er blevet udsat for peberspray, taler efter foreningens opfattelse ikke for at gøre ordningen permanent.

Hvis man mod foreningens anbefaling fastholder at indføre peberspray blandt magtmidlerne i § 62, fraråder foreningen, at man imødekommer ønsket om at gøre peberspray til en del af personalets permanente udrustning. Modsat politibetjente, der kan være langt fra deres base, når de bliver udsat for tilspidsede situationer, og derfor må slæbe det nødvendige udstyr med, må det være tilstrækkeligt, at fængselsbetjentene opbevarer peberspray i vagtstuer eller kontorer.

Foreningen foreslår i givet fald også, at fremgangsmåden med obligatorisk lægetilsyn opretholdes. Anvendelsen af peberspray er ikke ufarlig, stoffet fremkalder irritation i øjne, næse og svælg, personer kan få svært ved at trække vejret og miste orienteringen, ligesom der kan være en psykisk effekt af forskrækkelsen og den forhåbentlig midlertidige blindhed. Foreningen minder i denne forbindelse om U 2010.2372 Ø, hvor der var rejst tiltale og blev dømt for overtrædelse af straffelovens § 245, stk. 1, legemsangreb af særlig rå, brutal eller farlig karakter, idet en privatperson anvendte peberspray mod en anden person, som fik indholdet i ansigt og øjne. Landsrettens flertal (5-1) tiltrådte, at angrebet med peberspray eller lignende på grund af den betydelige smerteforvoldelse og generne med forbigående blindhed og risiko for alvorlig skade var henført under straffelovens § 245, stk. 1.

Den øvrige del af lovudkastet giver ikke anledning til bemærkninger.

På bestyrelsens vegne
Elsebeth Rasmussen

Justitsministeriet
Lovafdelingen
Strafferetskontoret

Amagertorv 11
18. november 2010

Vedr.: Sagsnr. 2010-730-1237. Høring over udkast til bekendtgørelse om personer indlagt på psykiatrisk afdeling i henhold til strafferetlig afgørelse.

Ved mail af 5. november 2010 har Justitsministeriet anmodet Landsforeningen af Forsvarsadvokater om en udtalelse vedr. ovennævnte udkast.

Materialet har været udsendt til bestyrelsen, der ikke har bemærkninger til udkastet.

Med venlig hilsen
Elsebeth Rasmussen

"Landsforeningen af Forsvarsadvokater
v/formand Henrik Stagetorn
St. Strandstræde 21
1255 København K

JUSTITSMINISTERIET
Civil- og Politiafdelingen
Dato: 30. nov. 2010
Kontor: Politikontoret
Sagsbeh.: Gry Ahlefeld-Engel
Sagsnr.: 2010-965-0357
Dok.: GEN40119

Ved brev af 29. oktober 2010 har Landsforeningen af Forsvarsadvokater rettet henvendelse til Justitsministeriet, idet foreningen anmoder ministeriet om at iværksætte en undersøgelse af optagelser af samtaler i forbindelse med forsvarermøder afholdt i Nykøbing Falster arresthus.

Justitsministeriet skal indledningsvis bemærke, at mistænkte, sigtedes og tiltalte ret til en fri og ukontrolleret adgang til kommunikation med en forsvarer er et helt grundlæggende princip i den danske straffeprocess, som er sikret i flere bestemmelser i både retsplejeloven og straffeloven. Ministeriet tager på den baggrund også en eventuel krænkelse heraf meget alvorligt.

Justitsministeriet har i anledning af foreningens henvendelse og tilsvarende henvendelser fra Advokatrådet og advokat Bjørn Elmquist kontaktet Rigsadvokaten og Statsadvokaten for Midt-, Vest- og Sydsjælland samt Lolland-Falster. Justitsministeriet er i den forbindelse blevet orienteret om, at statsadvokaten allerede har iværksat en undersøgelse af sagen.

På baggrund af omtalen af sagen i medierne og oplysninger fra Sydsjællands og Lolland-Falsters Politi har statsadvokaten således fundet anledning til at undersøge, om

de omtalte optagelser af forsvarermøder er foretaget af medarbejdere hos politiet. Statsadvokatens undersøgelse foretages med bistand fra Rigspolitiets rejsehold.

Statsadvokaten har endvidere oplyst, at hvis den iværksatte undersøgelse giver anledning til en formodning om, polititjenestemænd har været involveret i ulovlige aktiviteter, vil statsadvokaten i medfør af retsplejelovens kapitel 93 c iværksætte en efterforskning i sagen. Det følger således af retsplejelovens § 1020 a, at det er den regionale statsadvokat, der iværksætter efterforskning, når der er formodning om, at politipersonale i tjenesten har begået et strafbart forhold, som forfølges af det offentlige.

Hvis statsadvokatens undersøgelse ikke giver anledning til en formodning om, at de nævnte optagelser er foretaget af politiet, men der fortsat er anledning til at formode, at der i forbindelse med de pågældende optagelser er begået et strafbart forhold, vil sagen blive sendt til politiet med henblik på videre efterforskning.

Justitsministeriet har bedt Rigsadvokaten og Statsadvokaten for Midt-, Vest-, og Sydsjælland samt Lolland-Falster om at holde ministeriet underrettet om udfaldet af statsadvokatens undersøgelse.

Med venlig hilsen

Carsten Kristian Vollmer"

Rigsadvokaten

+

Statsadvokaten for Midt-, Vest- og Sydsjælland,
Lolland og Falster

St. Strandstræde 21
1. december 2010

Undersøgelse af optagelser af samtaler i forbindelse med forsvarermøde afholdt i arresten i Nykøbing Falster

Jeg har modtaget Justitsministeriets skrivelse af 30. november 2010.

Landsforeningen imødeser den omtalte undersøgelse, idet jeg dog allerede nu finder anledning til at påpege, at jeg af en indsat i arresten i Nykøbing Falster er blevet gjort

opmærksom på, at aflytningsudstyr fortsat forefindes i biblioteket/advokatværelse. Efter det for mig oplyste er aflytningsudstyret synligt ved brandalarm.

Såfremt der ikke allerede er foretaget en undersøgelse af de pågældende lokaliteter, tillader jeg mig at antage, at dette sker inden for de allernærmeste dage.

Med venlig hilsen
Henrik Stagetorn

Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere
og Integration

Mail: dkd@inm.dk +
lovkontoret@inm.dk

St. Strandstræde
2. december 2010

Vedr.: J.nr. 09/04932. Høring vedr. forslag til Lov om ændring af udlændingeloven (Rådets direktiv om fælles standarder og procedurer i medlemsstaterne for tilbagesendelse af tredjelandstatsborgere med ulovligt ophold (udsendelsesdirektivet) m.v.)

Ministeriet har ved mail af 19. november 2010 anmodet Landsforeningen af Forsvarsadvokater om en udtalelse vedr. ovennævnte lovforslag. Høringsfristen er sat til den 2. december 2010.

Materialet har været udsendt til bestyrelsen, der bemærker, at store dele af lovforslaget hviler på det udsendelsesdirektiv, som hovedparten af EU-landene vedtog i 2008, uden at Danmark deltog i forhandlingerne på grund af forbeholdet vedrørende retlige og indre anliggender. Ministeriet har ikke, som f.eks. Justitsministeriet, på forhånd orienteret sine høringspartnere om forslag og vedtagelser, der senere kan få betydning, hvis Danmark vælger at tilslutte sig og gennemføre det aftalte.

Udrejsefrist

Dele af lovforslaget er imidlertid udtryk for stramninger af udlændingeloven, der intet har med direktivet at gøre, men er aftalt med Dansk Folkeparti i marts 2010, og som vil stille asylsøgere, der har fået afslag på deres ansøgning, ringere end i dag, jfr. bemærkningerne side 34.

Som reglerne er i dag, vil asylsøgere, der får afslag på asyl i Flygtningenævnet, som altovervejende hovedregel blive pålagt at udrejse straks. Reglerne herom har ikke den store praktiske betydning, idet de færreste er i besiddelse af gyldig rejselegitimation og heller ikke har mulighed eller midler til at arrangere udrejsen. Det er kun, hvis man i forvejen er frihedsberøvet, at reglerne har den praktiske betydning, at politiet umiddelbart kan gå i gang med at arrangere udrejsen.

Efter forslaget skal udlændinge, der ikke er skandinavere, EU-borgere eller hidtil har haft opholdstilladelse, nu normalt udvises med en frist på 7 dage efter forslagets § 33, stk. 2. Direktivet foreskriver kun en passende frist mellem 7 og 30 dage, endda med mulighed for forlængelse, jfr. bemærkningerne side 8.

Dansk Folkepartis fingeraftryk på lovforslaget er så yderligere, at afviste asylsøgere, der ikke udrejser frivilligt i overensstemmelse med udrejsefristen, skal meddeles et indrejseforbud for 2 år og i gentagelsestilfælde for 5 år.

Bestyrelsen skal advare mod, at man indfører en sådan bestemmelse, idet det heller ikke vil være praktisk muligt at udrejse frivilligt i løbet af 7 dage. At knytte et indrejseforbud til oversiddelse af denne frist, der efter forslaget yderligere skal medføre indberetning til SIS, vil, ud over at føje spot til skade, kunne bevirke, at flere asylsøgere vælger at gå under jorden efter forkyndelse af et afslag.

Frihedsberøvelse

Det følger af direktivet, at hver medlemsstat skal fastsætte længstetider for frihedsberøvelse - som udgangspunkt 6 måneder, men med mulighed for forlængelse på yderligere 12 måneder.

Der er ikke i dag i udlændingeloven regler om længstetid. Domstolene anvender en konkret proportionalitetsbetragtning. Man kunne så umiddelbart tro, at det ville give en bedre retsbeskyttelse at få fastsat maksimumsfrister. Det er imidlertid næppe tilfældet, idet 18 måneder ligger over de danske domstoles smertetærskel med hensyn til, hvor mange gange man kan forlænge frihedsberøvelse af udlændinge med henvisning til, at der fortsat foregår udsendelsesbestræbelser. Lovforslagets bemærkninger redegør ikke for gældende retspraksis. Landsretternes smertetærskel ligger normalt på 12 - 13 måneder, jfr. Udlændingeret 3. udg., side 809. Dog findes der frihedsberøvelser i udsendelsesfasen, der på grund af konkrete omstændigheder når op på ca. 17 måneder, eksempelvis UfR 1997.1507 H.

Fastsættelse af en maksimumslængde på 18 måneder vil altså ikke bevirke en forkortelse af disse langvarige frihedsberøvelser, men måske snarere medføre, at der bliver flere frihedsberøvelser, der udstrækker sig mellem 12 - 18 måneder.

Bestyrelsen skal derfor henstille, at der fastsættes en lavere grænse. Direktivet vil næppe være til hinder herfor.

Bestyrelsen kan derimod tiltræde, at frihedsberøvelse af både afviste asylsøgende og andre udlændinge, der skal udsendes, skal finde sted i særlige faciliteter, adskilt fra sigtede eller domfældte, med mindre de pågældende udvises på grund af kriminalitet.

I bemærkningerne har man som en undtagelse ud over udvisning på grund af kriminalitet også medtaget personer, der afvises efter udlændingelovens § 28. Denne bestemmelse omfatter en lang række situationer af mindre alvorlig karakter, herunder manglende rejselegitimation eller manglende midler til opholdet her i landet.

Bestyrelsen skal henstille, at man i videre omfang søger at holde frihedsberøvede udlændinge, der ikke har begået kriminalitet, adskilt fra Kriminalforsorgens almindelige klientel.

På Foreningens vegne
Henrik Stagetorn

Justitsministeriet
Civil- og Politiafdelingen
Færdsels- og våbenkontoret

Amagertorv 11
2. december 2010

Vedr.: Sagsnr. 2010-801-0031. Høring over forslag til Lov om ændring af færdselsloven (Bødeforhøjelser, obligatorisk konfiskation af køretøjer ved kørsel uden førerret og skærpelse af sanktionerne for kørsel under påvirkning af bevidsthedspåvirkende stoffer m.v.).

Justitsministeriet har med mail af 12. november 2010 anmodet Landsforeningen af Forsvarsadvokater om en udtalelse vedr. ovennævnte høring. Høringsfristen er den 3. december.

Materialet har været forelagt bestyrelsen, der noterer, at såkaldt obligatorisk konfiskation (der dog ikke er helt obligatorisk, idet domstolene fortsat vil have mulighed for at fravige sanktionen, hvis særlige grunde undtagelsesvist taler herfor) foreslås udvidet således, at kørsel uden kørekort og kørsel i frakendelsestiden skal sidestilles med overtrædelser, der medfører ubetinget frakendelse. Har føreren inden for 3 år begået tre af de pågældende forbrydelser, der ikke behøver at være af samme art, skal der være "fuldstændig indbyrdes gentagelsesvirkning", bemærkningerne side 44, dog ikke hvis forseelserne er begået under ét og samme kørselsforløb.

Bestyrelsen bemærker i denne forbindelse, at man ikke hidtil har været tilbøjelig til at benytte de gældende regler om konfiskation i sager, hvor dette har været muligt. Bestyrelsen finder anledning til at påpege, at skærpede regler og anvendelse heraf kan føre til en stigning i antallet af brugsstjålne biler, med hvad deraf følger af chancepræget kørsel.

Med hensyn til skærpelse af bødestraffene, henleder bestyrelsen opmærksomheden på, at der i forvejen i færdselsstrafferetten er en udstrakt anvendelse af absolut kumulation. Man kan meget let med de foreslåede forhøjelser komme op på bøder på 25.000 – 30.000 kr., som kan støde an mod domstolenes overgrænse ud fra et proportionalitetsprincip.

Reglerne om kørsel under påvirkning af euforiserende stoffer, jfr. FL § 54, blev ændret i 2007. Der ses ikke fremført tungtvejende argumenter for at skærpe reglerne således, at man nu vil sidestille overtrædelse af nulgrænsen med spirituskørsel med en alkoholpromille på 1,21 i stedet for en alkoholpromille på 0,51, hvorefter der efter forslaget fremover skulle blive tale om en ubetinget frakendelse.

På bestyrelsens vegne
Elsebeth Rasmussen

Justitsminister Lars Barfoed
Justitsministeriet

St. Strandstræde 21
9. december 2010

Vedr.: Domfældtes betaling af sagsomkostninger.

Landsforeningen har gennem årene afholdt kontaktudvalgsmøder med Rigsadvokaten og Advokatrådet og rejste omkring 2001 spørgsmålet om domfældtes betaling af sagsomkostninger.

Ved et møde den 5. februar 2002 oplyste den daværende rigsadvokat, Henning Fode, at der ikke forelå en tilbagemelding fra Justitsministeriet, der havde oplyst, at ministeriet afventede en udtalelse fra Rigspolitechefen. Rigsadvokaten ville følge op på sagen.

Ved et møde den 13. januar 2004 oplyste Rigsadvokaten, at Justitsministeriet fortsat ikke havde givet nogen tilbagemelding. De synspunkter, der måtte komme frem under mødet, ville blive fremsendt til Justitsministeriet.

Ved et møde den 14. april 2005 oplyste statsadvokaten ved Rigsadvokaturen, at man på ny havde rettet henvendelse til Justitsministeriet. Der var herefter i foråret 2004 etableret en projektgruppe og en styregruppe, der havde til opgave at søge at skabe ensartede regler. Man afventede et forslag inden sommerferien.

Ved et møde den 7. november 2006 blev det oplyst, at Justitsministeriets arbejdsgruppe snarest afsluttede sit arbejde.

For at gøre en lang historie kort: Der blev aldrig offentliggjort et udspil fra den pågældende arbejdsgruppe.

Ved et møde den 25. marts 2009 oplyste en vicesstatsadvokat ved Rigsadvokaturen, at det videre forløb beroede på Justitsministeriets overvejelser. Landsforeningens repræsentant opfordrede til, at arbejdet i arbejdsgruppen blev genoptaget, således at forsvarerne også kunne deltage i drøftelserne om fastsættelse af sagsomkostninger i straffesager.

Landsforeningen skal kraftigt opfordre til, at der nu tages initiativ til at få spørgsmålet løst, ikke alene for så vidt angår det, der oprindeligt var anledning til drøftelserne - de undertiden meget store udgifter ved undersøgelser, som politiet rekvirerede hos eksterne eksperter, såsom dna- og retskemiske undersøgelser - men at kommissoriet bliver udvidet til generelt at omfatte domfældtes betaling af sagsomkostninger, herunder også forsvarersalærer.

Det burde være almindeligt kendt, at politiets provenu ved inddrivelse af sagsomkostninger ligger på en meget lav procentsats. Tal som 10% har været nævnt.

Det er indlysende, at det er næsten umuligt for en domfældt, der måske har afsonet en længere frihedsstraf, at betale gælden tilbage. Præsenteres man for et girokort på flere hundrede tusinde kroner 20 dage efter løsladelsen med trussel om tilbageholdelse i

løn, hvis man ikke betaler, er det ødelæggende for resocialiseringen og kan lede mange til sort arbejde og ny kriminalitet.

Landsforeningen skal derfor opfordre ministeren til snarest at nedsætte et reelt arbejdende udvalg til gennemgribende at reformere reglerne og stiller gerne med repræsentanter til at deltage i udvalgsarbejdet.

På foreningens vegne
Henrik Stagetorn

Bogomtale – Grundlovsforhøret

Undertitlen er "- regler og afgørelser om anholdelse, varetægtsfængsling, isolation, erstatning mv." Jørgen Jochimsen er en flittig forfatter og har udgivet ovennævnte på Thomson Reuters, 346 sider indbundet til kr. 596.

Udover reglerne i strafferetsplejen omtaler bogen også frihedsberøvelser i henhold til udlændingeloven, regler om politiets magtanvendelse, klager og straffesager mod politipersonale og ikke mindst erstatning i anledning af strafferetlig forfølgning. Da reglerne om klager over politipersonale står for at blive lavet om, er der redegjort for både de gældende og kommende regler.

Som bilag 1 fra side 317 er der en yderst nyttig oversigt over straffeprocessuelle indgreb, der kræver retskendelse, ordnet i alfabetisk rækkefølge, dernæst de indgreb, der ikke kræver kendelse. Der er et udførligt domsregister, hvor anmelderen glæder sig over at se henvisninger også til Landsforeningens Meddelelser, en litteraturfortegnelse, et lovregister samt et udførligt stikordsregister.

Inde i teksten under de forskellige afsnit er afgørelser refereret med dækkende referater, så man normalt slipper for at kopiere eller printe de pågældende afgørelser fra domssamlingerne.

Udover at rette sig til jurister, håber forfatteren også at få bl.a. journalister i tale. Et initiativ vi andre kan bifalde, idet det ville kunne højne niveauet af retsreportage, hvis journalister købte og læste bogen.

Bogen kan anbefales.

Mærkefalsk, offentlige - Falske frimærker - Forsøg - Langvarig sagsbehandling

Straffelovens § 177

3 personer, heraf 2 af tyrkisk afstamning, var i sagens hovedforhold tiltalt for forsøg på overtrædelse af straffelovens § 177, ved i begyndelsen af 2006 at have truffet aftale med nogle tyrkiske statsborgere om trykning af danske frimærker til en værdi af 1,5 mio. kr., hvilket blev forhindret af tyrkisk politis ransagning i trykkeriet.

B var endvidere tiltalt for en række våbenlovsovertrædelser, herunder også straffelovens § 192 a med en skarpladt pistol og groft tyveri, og A for dokumentfalsk og bedrageri vedr. et beløb på 100.000 kr.

Alle ankede. A's straf blev forhøjet fra 1 år og 3 måneder til 1 år og 6 måneder (disSENS for stadfæstelse). B fik som fælles- og tillægsstraf fængsel i 4 år og 4 måneder - en skærpelse i forhold til byrettens 4 år. C fik stadfæstet sin straf på fængsel i 2 år og 2 måneder.

ØL 5. afd. a.s. S-3504-09, 6/10 2010

A på 52 år, B på 26 og C på 38 år var ved anklageskrifter fra juli 2008 og oktober 2009 tiltalt i forhold 1 for forsøg på overtrædelse af straffelovens § 177, jfr. § 21, ved at have formået nogle tyrkiske statsborgere til i et trykkeri at fremstille 3.200 100-styks ark med frimærker af en værdi på 4,75 kr., der skulle afsættes i Danmark. A skulle i februar 2006 have skaffet ca. 200.000 kr., som han overlod til B og C til finansieringen. Klicheer blev fremstillet, og da det tyrkiske politi ransagede i april 2006 i trykkeriet, fandt man bl.a. 3.200 ark blankt papir, perforeret som til 100-styks frimærkeark.

B og C var i forhold 2 tiltalt for trusler med pistol i forbindelse med en gældsinddrivelse i 2006.

A var i forhold 8 tiltalt for dokumentfalsk og bedrageri, ved i 2005 med falske papirer at have fået udbetalt ca. 100.000 kr. hos en ejendomsadministration.

B var i forhold 10 og 11 tiltalt for henholdsvis straffelovens § 192 a og våbenloven, ved i august 2007 og marts 2008 at have besiddet skarpladte revolvere - i forhold 10 på gaden i forbindelse med skudafgivelse. Endelig var B tiltalt i forhold 15 for forsøg

på groft tyveri, ved i 2009 med en rendegraver at have forsøgt at stjæle et pengeskab fra et supermarked indeholdende 200.000 kr.

(De øvrige forhold omfattede 2 frifindelser og mindre grov kriminalitet uden betydning for strafudmålingen, ER)

Byrettens dom er på 73 sider, ankedommen på 12 sider, og refereres derfor kun i hovedtræk.

Alle de tiltalte nægtede sig skyldige i hovedforholdet, forhold 1.

A forklarede bl.a., at han havde lånt de 200.000 kr. til den medtiltale B til indkøb af varer til en forretning. B forklarede senere, at der skulle trykkes prisskilte, brochurer og plasticposer i Tyrkiet, hvor det var billigst. A havde ikke talt med C om projektet. A så hverken varer eller prisskilte. På et tidspunkt ringede B hjem og talte om en ransagning i Tyrkiet. A havde aldrig hørt om nogle frimærker.

B forklarede bl.a., at han havde arbejdet for A, og de var blevet venner. B havde besluttet at handle med sengetøj sammen med C. Det endte med, at de henvendte sig til A - der blev hverken udfærdiget lånedokument eller kvittering for de 200.000 kr., der skulle betales tilbage med 300.000 kr. Pengene blev betalt kontant på en rastepads. C rejste flere gange til Tyrkiet for at få tingene til at fungere. A rykkede for tilbagebetaling. B tog på et tidspunkt sagen i egen hånd og rejste selv til Tyrkiet og besøgte i den forbindelse et trykkeri sammen med C. Pludselig kom det tyrkiske politi, og de blev anholdt. Han havde aldrig hørt om danske frimærker trykt i Tyrkiet, og efter et par timers afhøring blev både han og C løsladt, hvorefter de kørte til Danmark.

C forklarede bl.a., at han kendte B fra en afsoningsinstitution. C havde tidligere været grønthandler, men ville nu starte inden for tekstilbranchen og rådførte sig med B herom. Ideen var på sigt at åbne f.eks. 10 forretninger i forskellige byer. Han bestilte varer - pengene, han betalte med, stammede fra B.

En forretningsforbindelse i Tyrkiet ville have et billede af den danske dronning, og det havde afhørte med i form af røde frimærker med dronningen. Afhørte havde problemer med at få leveret nogle bæreposer og etiketter til det planlagte firma og rejste derfor atter til Tyrkiet og arbejdede selv ved maskinen, der lavede perforeringer, i trykkeriet, da det tyrkiske politi ankom i april 2006.

(Denne afhørtes tidligere forklaringer er i dommen gengivet fra side 16 - 25. Under hovedforhandlingen vedstod C sin forklaring, men ønskede ikke at afgive yderligere forklaring).

Der blev afspillet en række telefonaflytninger (ikke refereret her, men bl.a. om at få lavet huller i papiret).

Fra side 49 er redegjort for politiets efterforskning, herunder forbindelsen med det tyrkiske politi, efter at det danske politi havde fået mistanke om trykning af falske danske frimærker. En forbindelsesofficer havde foreslået, at C fik lov til at forlade Tyrkiet med frimærkerne uden grundig kontrol, således at der kunne ske efterfølgende anholdelse i Kastrup.

Det tyrkiske politi fortalte efterfølgende, at der bl.a. var beslaglagt 3.000 ark perforeret papir, og at to anholdte var rejst ud af Tyrkiet. Vidnet rykkede de tyrkiske myndigheder, men modtog aldrig noget rapportmateriale.

Det havde derimod en anden politimand, der i november 2006 hos det danske Justitsministerium afhentede 7 rapporter på tyrkisk og en Cd-rom med billeder.

(Forklaringerne vedr. de øvrige forhold udelades af referatet, ER)

C havde en række tidligere afgørelser, bl.a. for dokumentfalsk, hæleri og narkotika (med en reststraf på 297 dage) og havde været frihedsberøvet 1 år fra april 2006.

B var bl.a. dømt for vold, vidnetrusler, våbenloven i 2003, våbenloven i 2005 og straffeloven i 2008, reststraf 63 dage. Han havde været frihedsberøvet 9 dage i april 2007, hvorefter han undveg, og siden siddet fængslet i flere omgange i 2007, 2008 og 2009.

A var ikke tidligere straffet, han havde været frihedsberøvet 8 måneder fra april 2006.

Byretten lagde vægt på de ca. 200.000 kr. kontant, som af A var blevet overladt B på en rastepads uden lånedokument eller kvittering, og som skulle tilbagebetales efter 6 uger med 100.000 kr. i rente.

Hertil kom de afspillede telefonsamtaler (ikke refereret her), hvor retten tilsidesatte de tiltaltes forklaringer om handel med sengetøj. Endelig at B og C var blevet anholdt i et tyrkisk trykkeri, hvor der var ved at blive trykt falske danske frimærker med næsten samme mål som de ægte. Herefter var A, B og C skyldige i overensstemmelse med tiltalen.

B og C blev dømt for truslerne i forhold 2.

A blev efter sin erkendelse dømt for dokumentfalsk i forhold 8.

B blev dømt efter straffelovens § 192 a og våbenloven i forhold 10 og 11.

B blev på sin erkendelse dømt for forsøg på groft tyveri i forhold 15.

C blev idømt fængsel i 2 år og 2 måneder.

B blev idømt fængsel i 4 år, jfr. til dels straffelovens § 89.

A blev idømt fængsel i 1 år og 3 måneder.

Alle ankede til frifindelse i det ikke erkendte omfang. For A og B's vedkommende påstod anklagemyndigheden skærpelse.

Særligt for så vidt angik B, påstod denne delvis frifindelse i forhold 10, idet han erkendte det faktiske, "men har påstået sig frifundet for den del af tiltalen, der vedrører "... med hvilken tiltalte afgav ikke under 3 skud i luften", under henvisning til, at der ved påtaleopgivelsen for forsøg på manddrab også skete opgivelse i forhold til afgivelse af skud med pistolen."

Der blev afgivet supplerende forklaringer af de tiltalte (udeladt her, ER).

Landsretten domfældte af de af byretten anførte grunde i forhold 1 og 2.

Landsretten frifandt A for bedrageri i forhold 8, men domfældte fortsat for dokumentfalsk ved brug af falsk dokument.

Vedr. påtaleopgivelsen i forbindelse med forhold 10 bemærkede retten:

"Landsretten finder, at Nordsjællands Politis meddelelse om påtaleopgivelse efter sin formulering ikke indebærer, at der ved påtaleopgivelsen også skete opgivelse i forhold til tiltale for overtrædelse af våbenloven vedrørende bl.a. afgivelse af ikke under 3 skud i luften.

Herefter og i øvrigt af de af byretten anførte grunde tiltræder landsretten, at B er fundet skyldig i den rejste tiltale."

Strafudmålingen:

"Fire voterende stemmer for, at straffen for tiltalte A forhøjes til fængsel i 1 år og 6 måneder. Disse voterende lægger betydelig vægt på, at A's deltagelse i forhold 1 har været et vigtigt element i forehavendet. Disse voterende tillægger det på den anden side også en vis vægt, at forholdet er begået i 2006.

To voterende stemmer efter en afvejning af de samme omstændigheder, som flertallet har fremhævet, for at fastsætte straffen til fængsel i 1 år og 3 måneder.

Henset til karakteren af forhold 1 finder alle voterende, at der ikke er grundlag for at gøre straffen helt eller delvist betinget.

Henset til længden af straffen finder alle voterende, at tiltalte ikke skal betale bøde vedrørende overtrædelsen af færdselsloven i forhold 7.

Der afsiges vedrørende A dom efter stemmeflertallet, således at A idømmes fængsel i 1 år og 6 måneder.

Straffen for tiltalte B, der fastsættes som en fællesstraf og delvis tillægsstraf, jf. straffelovens § 40, stk. 1, jf. § 61, stk. 2, og § 89, forhøjes til fængsel i 4 år og 4 måneder, omfattende reststraffen på 122 dage efter Københavns Byrets dom af 8. december 2008. Straffen er fastsat i medfør af de af byretten anførte bestemmelser, dog - på grund af efterfølgende lovændringer - for forhold 5 i medfør af våbenbekendtgørelsens § 44, stk. 4, jf. § 15, stk. 1, nr. 5 og nr. 9, for forhold 10 i medfør af straffelovens § 192 a, jf. våbenlovens § 10, stk. 1, jf. § 2, stk. 1, jf. § 1, stk. 1, nr. 1, jf. straffelovens § 3, for forhold 11 i medfør af våbenlovens § 10, stk. 1, jf. § 2, stk. 1, jf. § 1, stk. 1, nr. 1 og 3, og for forhold 12 i medfør af lov om euforiserende stoffer § 3, stk. 1, jf. § 1, stk. 2, og § 2, stk. 4, jf. bekendtgørelse om euforiserende stoffer § 27, stk. 1, jf. § 2, jf. bilag 1 liste A, nr. 1, og § 3, jf. bilag 1, liste B, nr. 37.

Straffen for tiltalte C på fængsel i 2 år og 2 måneder findes passende.

Landsretten har ved straffastsættelsen vedrørende B og C på den ene side lagt vægt på karakteren af navnlig forhold 1 og forhold 2 - og for B tillige forhold 10 og 13-15 - og på disse tiltaltes forstraffe samt på den anden side den tid, der er forløbet siden forhold 1 og 2 - og for B tillige forhold 10 - er begået.

Dommen vedrørende B ændres således, at B straffes med fængsel i 4 år og 4 måneder og dommen vedrørende C stadfæstes."

Våben - Straffeloven eller våbenloven

Straffelovens § 192 a, våbenlovens § 10

I Lf.Medd. 61/2010 refererede redaktøren en byretsdom om et oversavet dobbeltløbet haglgevær. Sagen viste sig imidlertid at være anket, hvilket blev tilkendegivet i Lf.Medd. 71/2010. Sagen har nu også været for Højesteret, der var enig med byretten i, at forholdet kun skulle henføres under våbenloven, men skærpede byrettens straffudmåling til 6 måneders ubetinget fængsel.

HD nr. 226/2010, 15/11 2010

Vedr. byrettens dom henvises til Lf.Medd. 61/2010, der udmålte straffen til fængsel i 60 dage, der ansås for udstået med den skete varetægtsfængsling.

Anklagemyndigheden ankede til domfældelse efter anklageskriftet samt til skærpelse, og landsretten fandt, at forholdet var omfattet af straffelovens § 192 a, stk. 1, nr. 1. Henset til, at minimumsstraffen for besiddelse af et skydevåben på bopælen uden ammunition er fængsel i 1 år, fandt landsretten i det foreliggende tilfælde at burde fastsætte straffen til fængsel i 1 år og 2 måneder, men efter en samlet bedømmelse fandtes det forsvarligt at gøre 8 måneder betinget.

Højesteret fandt, at T havde overtrådt våbenloven under skærpende omstændigheder, idet våbnet med tilhørende ammunition blev opbevaret tilgængeligt. Forholdet skulle derfor henføres under våbenlovens § 10, stk. 1, jf. § 2, stk. 1, jfr. § 1, stk. 1, nr. 1.

Under Folketingets behandling af forslaget til lov nr. 501 af 12. juni 2009 (styrket indsats mod bandekriminalitet m.v.) blev der vedtaget et ændringsforslag, hvorefter straffen for besiddelse af skydevåben på bopælen under særlig skærpende omstændigheder blev undergivet en minimumsstraf på 1 års fængsel. Under hensyn til den betydelige skærpelse af straffen for ulovlig besiddelse m.v. under særlig skærpende omstændigheder fandt Højesteret, at straffen i et tilfælde som det foreliggende, hvor der forelå skærpende omstændigheder, som udgangspunkt burde fastsættes til fængsel i 4-6 måneder.

Efter en samlet vurdering af forholdets karakter fastsatte Højesteret straffen til fængsel i 6 måneder. Højesteret fandt ikke grundlag for at gøre straffen betinget.

Samme dag traf Højesteret afgørelse i 3 andre sager om våben:

- 2) 4 måneder efter våbenloven for besiddelse af riffel og haglgevær - begge jagtvåben og uden ammunition. Landsrettens 4. afd. havde henført forholdet under straffeloven og udmålt 1 år og 3 måneder ubetinget.
- 3) Fællesstraf af fængsel i 10 måneder (reststraf 124 dage) for besiddelse af pencilpistol uden ammunition samt forskellige narkotiske stoffer. Landsrettens 14. afd. havde henført forholdet under straffeloven og idømt fællesstraf af 1 år og 4 måneder. Højesteret fandt ikke, at der forelå særlig skærpende omstændigheder. Efter en samlet vurdering kunne besiddelse af våbnet ikke anses at have indebåret en nærliggende risiko for, at det ville blive brugt til fare for andre. Uden fællesstraffen burde et tilfælde som det foreliggende som udgangspunkt fastsættes til fængsel i 4-6 måneder.
- 4) 1 års fængsel for på sin bopæl at have været i besiddelse af en pistol med et magasin med 13 skarpe skud og af yderligere ammunition. T havde tidligere rockerrelationer. Her var Højesteret enig i, at forholdet var henført under straffelovens § 192 a, men nedsatte straffen fra landsrettens 12. afd.s dom på 1 år og 3 måneder.

- oo0oo -

Se nærmere på Højesterets hjemmeside om nyheder på www.domstol.dk eller senere i Ugeskriftet.

Landsforeningens Meddelelse 101/2010

Våbenloven - Knive - Frifindelse

Våbenlovens § 4

T havde på gaden haft en hobbykniv med klingelængde på 6 cm. Byrettens flertal ville ikke tilsidesætte hans forklaring om, at kniven blev anvendt i forbindelse med T's erhvervsudøvelse som omrejsende håndværker (naver), og frifandt ham.

Københavns Byret SS 1-2130/2010, 25/8 2010

T på 30 år var tiltalt for overtrædelse af våbenlovens § 10, stk. 2, jfr. § 4, stk. 1, ved den 16/12 2009 om morgenen i krydset Vejlands Alle/Irlandsvej at have båret en hobbykniv med klingelængde på 6 cm.

Anklagemyndigheden påstod fængselsstraf og konfiskation. T, der var ustraffet, påstod frifindelse.

T forklarede bl.a.:

"... at det er korrekt, at han var i besiddelse af kniven, og at kniven havde en længde på 6 cm. Bladet kan slås ind og ud og fastgøres med en skrue på knivens skaft. Tiltalte anvender kniven i forbindelse med sit arbejde og til forskellige kunstneriske formål, herunder spidsning af blyanter. Den pågældende dag var han på vej ud at se demonstrationen i anledning af COP 15. Han var på cykel og blev stoppet af politiet.

Han har i nogle år været rejsende håndværker - en såkaldt Naver og har altid noget værktøj på sig. Han var ikke opmærksom på, at han havde kniven i sin jakkelomme, før politiet gjorde ham opmærksom på det. Han var endvidere ikke klar over, at kniven var ulovlig, idet den ikke var enhåndsbetjent, og at klingens længde ikke var over 6 cm.

Han har arbejdet som møbelsnedker hos (.. kendt møbelfirma..) i perioden februar 2008 til maj 2008. Herefter har han arbejdet på noget bådebyggeri, og han har endvidere været i gang med en uddannelse i Tyskland i bæredygtigt design.

Den pågældende dag var han ikke på vej på arbejde, men var på vej ud for at se på en demonstration ved Bella Center. Tiltalte er uddannet snedker og har efter sin uddannelse rejst rundt forskellige steder i Europa. Han er nu optaget på kunsthøjskolen i (.. Norge ..), hvor han skal studere design. Han har en foreløbig adresse hos en kammerat, og han skal skaffe pengene til opholdet ved at arbejde som snedker eventuelt som bådebygger."

"Retten's begrundelse og afgørelse:

Retten er enig i, at kniven er omfattet af forbuddet i våbenlovens § 4, stk. 1, idet der er tale om en kniv, hvor klingens længde kan fastlås.

To voterende finder ikke at kunne tilsidesætte tiltaltes forklaring om, at kniven anvendes i forbindelse med tiltaltes erhvervsudøvelse som omrejsende håndværker (Naver). Kniven er derfor omfattet af undtagelsen i våbenlovens § 4, stk. 1. Disse voterende stemmer derfor for at frifinde tiltalte for den rejste tiltale.

En voterende lægger til grund, at tiltalte efter sin forklaring ikke var på arbejde den pågældende dag, men var på vej ud for at se på en demonstration ved Bella Center. Denne voterende finder herefter, at tiltalte ikke har været i besiddelse af kniven som et led i sin erhvervsudøvelse, ligesom besiddelsen af kniven ikke har haft et andet

lignende anerkendelsesværdigt formål. Denne voterende finder herefter tiltalte skyldig i overensstemmelse med tiltalen.

Der afsiges dom efter stemmeflertallet, hvorfor tiltalte frifindes."

Landsforeningens Meddelelse 102/2010

Våben - Oversavet jagtgevær m.v. - Betinget straf, delvist - Underordnet rolle

Straffelovens § 58 og § 192 a

K på 26 år var tiltalt for sammen med to mænd, A og B, at have besiddet et oversavet jagtgevær og et almindeligt jagtgevær samt patroner i hendes og A's lejlighed.

By- og landsret var enige om at udmåle straffen til 1 års fængsel, heraf 8 måneder betinget på grund af hendes underordnede rolle.

VL 10. afd. S-1615-10, 28/9 2010

K på 26 år var tiltalt efter straffelovens § 192 a, stk. 1, jfr. våbenloven (berigtiget i anken til § 2 m.v.), for i juni 2010 i sin lejlighed i forening med A og B at have været i besiddelse af et oversavet jagtgevær, et almindeligt jagtgevær, 28 haglpatroner og 21 stk. 9 mm patroner.

Anklagemyndigheden påstod ubetinget fængsel i 1 år. K, der var ustraffet, nægtede sig skyldig. Hun forklarede bl.a., at hun boede i lejligheden sammen med A. Underboen var B, der have bedt A opbevare våben og ammunition, fordi han var bange for, at søsteren skulle sige noget til politiet. K sad i stuen, men hørte ikke, hvad de aftalte. Hun så et af våbnene kort, da B kom med det sidste. Hun så ikke det andet gevær eller patronerne, men de talte om en pose med bønner, som hun fik at vide, var et andet ord for patroner. Hun gav kort efter og den følgende dag udtryk for, at det ikke var behageligt eller smart at have "det der".

Byretten lagde til grund, at K havde været bekendt med og nødtvunget havde accepteret, at der blev opbevaret skydevåben og til dels tilhørende ammunition i hendes og A's lejlighed.

"Hun vidste, at de opbevarede tingene for underboen, fordi han frygtede, at politiet skulle finde tingene hos ham. Hun var således klar over, at han ikke havde våbnene i lovlig besiddelse. Da der var tale om 2 våben, der begge var afkortede og i ulovlig

besiddelse, samt ammunition, og da det ene våben blev opbevaret frit tilgængeligt, foreligger der særlig skærpene omstændigheder. Forholdet er derfor omfattet af straffelovens § 192 a, stk. 1.

Straffen fastsættes til fængsel i 1 år, jf. straffelovens § 192 a, stk. 1, nr. 1, jf. våbenlovens § 1, stk. 1, nr. 1.

4 måneder af straffen skal fuldbyrdes nu. Resten af straffen skal ikke fuldbyrdes, hvis tiltalte overholder de betingelser, som er angivet nedenfor, jf. straffelovens § 58, stk. 1, jf. § 56, stk. 2.

Retten har lagt vægt på, at tiltalte ikke er tidligere straffet og ikke har tilknytning til et kriminelt miljø. Hun har ikke anvendt våbnene, der tilhører en anden, og hun har ikke taget initiativ til opbevaringen. Straffen er derfor undtagelsesvis gjort delvis betinget."

Betingelserne omfattede en prøvetid på 2 år.

Anklagemyndigheden påstod skærpelse, således at straffen i det hele blev gjort ubetinget, subsidiært at der til en delvis betinget dom tillige blev knyttet vilkår om samfundstjeneste.

K påstod frifindelse for påstanden om overtrædelse af straffelovens § 192 a, stk. 1, og formildelse.

K forklarede supplerende bl.a., at hun ikke vidste, hvad det var, de skulle opbevare for underboen, før B kom med kufferten. Hun havde det ikke særlig godt med, at de skulle opbevare våben i deres hjem. A reagerede meget voldsomt nogle gange, og det var årsagen til, at hun ikke gjorde noget for at få våbnene ud af lejligheden. A havde sagt, at våbnene kun skulle være i lejligheden nogle dage.

A boede ikke mere sammen med hende. Hun var blevet fyret fra sit daværende job, men havde fået nyt arbejde.

Landsrettens begrundelse og resultat:

"Af de grunde, som byretten har anført, og da det efter den kriminaltekniske erklæring endvidere lægges til grund, at våbnene var funktionsduelige, og at haglpatronerne kunne affyres i begge geværer, tiltrædes det, at våbenlovsovertrædelsen må anses for begået under særlig skærpene omstændigheder, og at forholdet således med rette er henført under straffelovens § 192 a, stk.1, nr. 1.

Straffen, der fastsættes efter straffelovens § 192 a, stk. 1, nr. 1, jf. våbenlovens § 2, stk. 1, jf. § 1, stk. 1, nr. 1 og 2, er passende udmålt til fængsel i 1 år.

Særligt under hensyn til, at det må lægges til grund, at tiltalte alene har haft en mere underordnet rolle i forbindelse med våbenlovsovertrædelsen, tiltrædes det undtagelsesvis - og uanset forholdets karakter - at 8 måneder af straffen er gjort betinget på de angivne vilkår. Landsretten finder således ikke anledning til at knytte et yderligere vilkår om samfundstjeneste til dommen.

Landsretten stadfæster derfor dommen."

Landsforeningens Meddelelse 103/2010

Våben - Besiddelse ikke statueret - Frifindelse for straffelovens § 192 a

Straffelovens § 192 a, våbenlovens § 2

T var sammen med A tiltalt for overtrædelse af § 192 a, jfr. våbenlovens § 2, ved i en lejlighed at være i besiddelse af en skarpladt pistol. Der var på pistolen fundet dna, der svarede til begge de tiltalte, ligesom T vedgik, at han kortvarigt havde haft pistolen i hånden under besøg i lejligheden.

Retten fandt, at den nærmest blotte berøring var af så ukvalificeret art, at der ikke var tale om besiddelse m.v., som anført i ovennævnte bestemmelser, og frifandt ham. Den medtiltalte fik for samme forhold og forsøg på hæleri med hensyn til våben 1 års fængsel.

Retten på Frederiksberg nr. 1-6311/2010, 1/11 2010

T på 33 år var tiltalt for overtrædelse af straffelovens § 192 a, jfr. våbenlovens § 2 m.v., ved i august 2010 i en lejlighed (tilhørende en tredje person) at have været i besiddelse af en omdannet kaliber 7.65 mm pistol med isat magasin med 4 skarpe patroner.

A var tiltalt for det samme i et særskilt forhold samt i forhold 3 forsøg på hæleri med hensyn til pistolen og ammunitionen, hvis tilhørsforhold var ukendt.

Der var påstand om fængselsstraf.

De tiltalte nægtede sig skyldige. T forklarede bl.a., at han var i lejligheden for at tage bad. Han havde overnattet i lejligheden nogle gange før. Han havde set pistolen, da der lå en T-shirt på en seng. Han åbnede T-shirten og tog pistolen op og kiggede på den. A kom ind i værelset og tog den fra ham. Han havde ikke andet med pistolen at gøre. Han var også til stede i lejligheden, da pistolen blev fundet af politiet.

A forklarede bl.a., at han fra januar/februar 2010 betalte 5.000 kr. for at bruge lejligheden. Pistolen havde hele tiden ligget i lejligheden og lå i et aflåst værelse. A opdagede pistolen i maj/juni. Han sagde til udlejeren, at denne skulle fjerne pistolen, men udlejer sagde, at det skulle han ikke tænke over. A havde lejligheden som en "hyggelejlighed".

M forklarede bl.a. som vidne, at hans firma udlejede lejligheden til A. Han havde ikke selv haft pistol i lejligheden. En politiassistent forklarede om en eftersøgning efter en person i lejligheden. Man valgte at slå døren ind, hvorefter T og en kvinde blev anholdt, da der var narko i et værelse. Derefter ransagede man hele lejligheden og fandt pistolen i et aflåst værelse.

4 andre politiassistenter, herunder P, forklarede ligeledes om enten ransagningen eller anholdelsen af A på en café. Sidstnævnte havde erkendt med det samme, at der var en pistol i lejligheden. Den anden person i lejligheden skulle ikke bøde for pistolen. A skiftede attitude, da han skulle vedstå den optagne rapport.

Iflg. en retsgenetisk erklæring var der fundet dna fra mere end to personer, herunder var det mere end 5.800 gange sandsynligt, at der var dna fra de tiltalte, end hvis ikke en del af det undersøgte dna stammede fra de tiltalte.

A var flere gange straffet for lov om euforiserende stoffer og i 2003 for besiddelse af en kniv. Han havde været varetægtsfængslet siden anholdelsen.

"Rettenns begrundelse og afgørelse

Ad forhold 1 a og forhold 3

Det kan lægges til grund, at tiltalte A's DNA var afsat på pistolen, ligesom han også selv har forklaret, at han har flyttet den. Pistolen blev under politiets ransagning fundet i et aflåst værelse, som blev benyttet af tiltalte, og hvor også hans mobiltelefoner blev fundet. Endvidere har han efter sin egen forklaring vidst, at pistolen var i værelset fra maj/juni 2010 og indtil anholdelsen i august 2010. Hertil kommer, at det af vidnet P er forklaret, at tiltalte i forbindelse med anholdelsen og indtransporten beskrev pistolen og forklarede at pistolen tilhørte ham. Under disse omstændigheder er

det ubetænkeligt at lægge til grund, at tiltalte har besiddet pistolen med magasin og tilhørende ammunition.

Under henvisning navnlig til karakteren af skydevåbnet, og at pistolen blev opbevaret umiddelbart tilgængeligt og skarpladt, er der sådanne særligt skærpende omstændigheder, at besiddelsen er omfattet af straffelovens § 192 a, stk. 1.

Retten finder det endvidere under disse omstændigheder godtgjort, at tiltalte har gjort sig skyldig i forsøg på hæleri, idet det må antages, at pistolen blev modtaget og opbevaret af tiltalte, selvom han vidste eller bestemt formodede, at pistolen hidrørte fra en strafbar lovovertrædelse.

Tiltalte findes derfor skyldig efter anklageskriftets forhold 1a og 3."

Retten fandt A skyldig efter hans egen erkendelse i besiddelse af 0,21 g heroin til eget brug.

Vedr. T bemærkede retten:

"Det kan lægges til grund, at tiltalte T's DNA var afsat på pistolen ligesom han også selv har forklaret, at han har haft den i hånden. Henset til tiltaltes forklaring om, at han alene meget kortvarigt, ca. 10 sekunder, og nærmest ved en tilfældighed - i en lejlighed, som han ikke havde nogen nærmere forbindelse til - fik pistolen i hænde, finder retten, at denne nærmest blotte berøring er af så ukvalificeret art, at der ikke er tale om besiddelse m.v. som anført i straffelovens § 192 a, stk. 1, eller våbenlovens § 2.

Tiltalte frifindes derfor."

A blev idømt fængsel i 1 år. Dommen er på 8 sider.

Landsforeningens Meddelelse 104/2010

Beviser - Fotomapper - Godkendelse hos den rigtige forsvarer

Retsplejelovens § 745 d

Vi har sikkert alle været ude for, at politifolk kommer, mens vi er i retten til grundlovsforhør, og vil have os til at godkende en fotomappe i en sag, vi ikke kender til. Det er vigtigt i den forbindelse at spørge til, om der allerede er beskikket forsvarer i sagen, idet det så er den pågældende, der skal godkende mappen. Hvis ikke, skal man

spørge ind til vidneres signalement af den mistænkte og lægge mærke til, om der er særlige markeringer på fotoet af mistænkte, der adskiller ham fra figuranterne, inden man tager stilling til, om mappen kan godkendes.

Nedenfor er gengivet et brev af 9/8 2010 fra en københavnsk kollega, der førte til, at politiet opgav sigtelsen i det pågældende forhold II, der drejede sig om hjemmetyveri hos en gammel dame.

Politiets jr.nr. 0109-76317-00015-10

Brevet indleder med at konstatere, at advokat A var blevet beskikket i sagen på baggrund af et brev af 27/7 2010 fra politiet til retten. A havde nu modtaget sagens akter. Resten er citat af brevet:

"I den forbindelse har jeg bemærket mig, at der til brug for efterforskningen i det forhold, der indtil videre er omtalt "forhold I" den 30. juli 2010 blev udarbejdet en fotomappe til forevisning for den i forhold I forurettede, K. Selvom politiet er bekendt med, at undertegnede var forsvarer for T, rettede man ikke henvendelse til mit kontor, men derimod til den tidligere forsvarer, som var på ferie. Herefter blev fotomappen godkendt af en vagthavende forsvarer ved dommervagten. Allerede her er der efter min opfattelse begået en fejl fra Københavns Politis side.

Fotomappen burde allerede som den foreligger efter min opfattelse ikke være godkendt, jfr. nærmere nedenfor, men dette skete imidlertid alligevel af den vagthavende forsvarsadvokat, C. Der blev herefter foretaget en fotoforevisning for den forurettede, K. Jeg har efter omstændighederne - herunder fotokonfrontationens udfald - ikke noget behov for at fremsætte begæring om, at rapportmateriale m.v. vedrørende denne fotokonfrontation udgår af sagen.

Det bemærkes, at jeg ikke er klar over, i hvilket omfang den vagthavende advokat, som godkendte fotokonfrontationen, var bekendt med det signalement, som blev angivet fra forurettede, K's side.

Imidlertid blev min klient efterfølgende mistænkt for et andet forhold, der nu er omtalt som sagens "forhold II". I dette forhold er der i sagens forhold II, bilag 2 angivet et signalement, der afviger fra det signalement, som forurettede i første sag angav. Politiet ønskede angiveligt at foretage en fotokonfrontation i denne nye sag, og man har i den forbindelse i sagens forhold II, bilag 5 anført, at en fotomappe i forhold I var godkendt i dommervagten, hvorfor politiet uden videre har anvendt samme fotomappe i konfrontationen i relation til forhold II. Dette er en ukorrekt fremgangsmåde, idet man under alle omstændigheder i første omgang burde have kontaktet underteg-

nede som forsvarer for T med henblik på godkendelse af fotomappen samt med forespørgsel om, hvorvidt jeg som forsvarer ønskede at være til stede under fotokonfrontationen. Hertil kommer, at signalementet i forhold II afviger på en sådan måde, at der også som følge heraf kan fremsættes yderligere indvendinger imod den foreliggende fotomappe.

Den foreliggende fotomappe lider af en afgørende mangel (der burde have medført at den ikke blev godkendt), idet der er afbilledet 12 personer i fotomappen. De 11 af personerne er gengivet med billeder, der ikke har særlige kendetegn, hvorimod den sidste person - der er et billede af min klient, sigtede T - er påført et stempel, således at netop dette billede adskiller sig fra alle andre billeder. Det siger sig selv, at når man anmoder en person om at gennemgå alle 12 billeder med henblik på eventuel genkendelse, og personen nøje kigger på fotomappen, springer det i øjnene, at netop et billede er anderledes end de andre, hvorfor man alene af denne grund må diskvalificere den anvendte fotomappe.

Hertil kommer yderligere, at det signalement, som er anvendt i forhold II er således:

"A: Mand, dansk, ca. 30 år, ca. 165 cm, alm. af bygning, udstående øjne..."

Det pågældende signalement har hæftet sig specielt ved at personen har "udstående øjne".

Jeg kan oplyse, at jeg efter at have modtaget materialet foretog et eksperiment her på kontoret, hvor en stud.jur., som intet kendte til sagen og som ikke havde set billeder af T før, fik oplæst signalementet og derpå anmodet om, hvorvidt han ud fra de 12 billeder af personer, som han vitterlig aldrig havde set før, kunne udpege en person, som han mente særligt svarede til dette signalement. Ikke helt overraskende oplyste han, at hvis han ud fra signalementet skulle udpege en person, måtte det være nr. 4, idet billedet af nr. 4 (min klient, T) adskilte sig navnlig ved detaljen omkring udstående øjne kombineret med oplysning om almindelig af bygning.

Der er efter min opfattelse således to væsentlige forhold, som berettiger til at der fra min side som forsvarer kan gøres indsigelser imod fotokonfrontationen. Da politiet samtidig ikke har draget omsorg for, at forsvareren på forhånd har godkendt den fotomappe, der er anvendt ved konfrontationen i forhold II, og ikke har givet undertegnede som forsvarer mulighed for at være til stede ved fotokonfrontationen, skal jeg anmode om at såvel fotomappe som alle rapporter vedrørende fotokonfrontationen og genkendelse i forhold II udelades af sagen.

Efter retspraksis må det være åbenbart, at de flere på hinanden følgende fejl, der er lavet fra politiets side, må medføre, at denne del af sagsmaterialet udgår. Jeg henviser i den forbindelse til UfR 2009.2277.

Jeg skal venligst anmode om, at man fra politiet eller anklagemyndighedens side snarest tilkendegiver, at man er indforstået med at lade dette materiale udgå af sagen som bevismiddel.

For god ordens skyld skal jeg samtidig tilføje, at det selvsagt ikke på nuværende tidspunkt vil være muligt med fornuft at gennemføre en fotoforevisning for V og W, der nu har haft lejlighed til at se et billede af min klient."

- oo0oo -

Forsvareren oplyser, som ovenfor nævnt, at politiet som følge af henvendelsen opgav sigtelsen i forhold II.

Redaktøren henviser til sin efterhånden gamle anmeldelse af Eva Smiths "Vidnebeviset" i Juristen 1988.33 ff, særligt side 35 ff.